

Απόγευμα με Βροχή

Μένουμε εκείνον τον καιρό, η κόρη μου κι εγώ, με την Έλλη και τον Γιάννη. Ήταν μια εποχή με πολλή αγάπη και πολύ γέλιο. Το σπίτι τους ήταν μεγάλο. Εκτός από τα τρία υπνοδωμάτια, υπήρχε ένας άνετος συνεχόμενος* χώρος: τραπέζαρια, καθιστικό κι ένα γραφείο που έκλεινε με μια συρόμενη* πόρτα. Ζούσαμε χωρίς να ενοχλούμε* ο ένας τον άλλον. Τις σπάνιες φορές που τύχαινε να έχου- με δουλειά στο σπίτι την ίδια ώρα, αποφασίζαμε από πριν: «Πήγαινε εσύ στο γραφείο, κι εγώ θα γράψω στο τραπέζι της τραπέζαριας».

Έτσι έγινε κι εκείνη τη μέρα. Ο Γιάννης περιμένε το λογιστή* του για να κάνουν τους λογαριασμούς του μήνα. Εγώ είχα υποσχεθεί να βοηθήσω το γιο μιας φίλης, τον Νίκο, που ήταν κουφός*, στα αγγλικά, κι έπειτα περι- μένα τον ενοικιαστή μιας γριάς θείας που μου έφερνε εμένα το ενοίκιο. Η Έλλη, που γύρισε κουρασμένη από τη δουλειά της, είχε μόλις κάνει μπάνιο και τύλιγε τα μαλλιά της. Η κόρη μου διάβαζε στο δωμάτιό της.

«Μείνε εσύ που περιμένεις πιο πολύν κόσμο στο καθιστικό»,

είπε ο Γιάννης, «κι εγώ με το λογιστή θα δουλέψω στο γραφείο».

Η φίλη μου κι ο Νίκος ήρθαν στην ώρα τους, κάναμε μιά- θημα με τον Νίκο κι έφυγαν. Έπειτα κάθισα στον καναπέ και ήπια ένα τσάι, κι απέναντι μου, στην πολυθρόνα, ο Γιάννης έπινε κονιάκ περιμένοντας ακόμα το λογιστή. Περνούσε η ώρα και κανείς δεν φαινόταν.

«Φταιί η βροχή», είπε ο Γιάννης - κι έτσι θα ήταν, γιατί έβρεχε πραγματικά πολύ.

Επιτέλους, ύστερα από μισή ώρα, χτύπησε το κουδούνι. Ο Γιάννης πήγε ν' ανοίξει κι εγώ πήγα στην κουζίνα το φλιτζάνι μου. Γυρίζοντας, βρήκα το Γιάννη κι έναν άγνωστο* να χαμογελούν ο ένας στον άλλον, όρ- θιοι, πίσω απ' την πόρτα.

«Καλησπέρα», είπα χαμογελώντας κι εγώ.

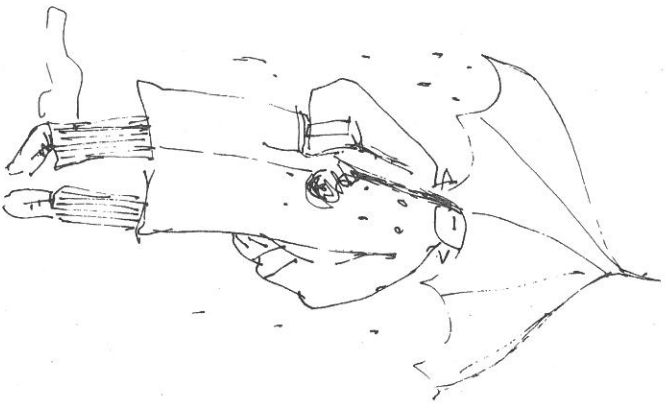
«Καλησπέρα», χαμογέλασε κι ο άγνωστος, και κοίταξα το Γιάννη κι αναρωτήθηκα γιατί δεν πήγαιναν στο γρα- φείο. Ο Γιάννης σήκωσε ελαφρά τους ώμους* του.

«Βρέχει πολύ», είπα. «Να πάρω την ομπρέλα σας;» Και πηγαίνοντας προς το μπάνιο, έκανα νόημα στην κόρη μου να ειδοποιήσει την Έλλη.

(Εδώ πρέπει να εξηγήσω κάτι. Εκείνη την παρά- ξενη εποχή, το φθινόπωρο του '75, το σπίτι μας ήταν και γραφείο μιας επιροπής καθηγητών που προσπαθούσε να λύσει κάποια προβλήματα του κλάδου*. Μας τηλεφω- νούσαν ή έρχονταν στο σπίτι ένα σωρό άνθρωποι - δεν τους ξέραμε όλοι όλους).

«Εντάξει», είπα αμήχανα γυρίζοντας.

Πίσω μου, στο διάδρομο, η Έλλη γιθύρισε «Όχι, δεν τον ξέρω, δεν είναι για μένα», κι έφυγε. Μπροστά μου ο Γιάννης κι ο άγνωστος, στην ίδια θέση, όρθιοι, μου χαμογέλωσαν.

«Τι συμβαίνει;», ρώτησα με τα μάτια τον Γιάννη, και κρυφά, με το ένα δάχτυλο, έδειξα το γραφείο. «Όχι», μου απάντησε βουβά* ο Γιάννης, κι έδειξε με τον ίδιο τρόπο την τραπεζαρία. Ήταν σαν να λέγαμε ο ένας στον άλλο: «Είναι για σένα», «Όχι, για σένα είναι». Τελικά, ο άνθρωπος αποφάσισε να μιλήσει.

«Με συγγνώμειτε... Αντωνίου. Σας έφερα το ενοίκιο».

«Μα βέβαια, κύριε Αντωνίου, τι κάνετε;» είπα χαρούμενα. «Περάστε».

Κάθισε στην πολυθρόνα και με κοίταξε διασκεδάζοντας*.

«Με ξέχασατε, ε;» με ρώτησε.

«Μα τι λέτε;», είπα. «Δε σας ξέχασα. Απλώς, δεν σας θυμάμαι».

Ο Γιάννης έπεσε στον καναπέ γαϊδεύοντας* το μoustάκι του. Στο διάδρομο που οδηγούσε στα πίσω δωμάτια, έξω απ' το καθιστικό, ακούστηκε το πνιχτό* γέλιο της Έλλης κι ένας βαθύς αναστεναγμός της κόρης μου. Ο κ. Αντωνίου έστριψε το κεφάλι του και τις είδε, δίπλα-δίπλα, ακουμπισμένες στον τοίχο, τη μια με πιτζάμες και ρολά στα μαλλιά, και την άλλη ξυπόλυτη*. Αποφάσισα να εξηγήσω, πριν βγάλει βιαστικά συμπεράσματα*.

«Εεε...», είπα χαμογελώντας πάντα, «κοιτάξτε, είμαι λιγότερο ζαλισμένη*. Ήταν πολύ δύσκολη μέρα σήμερα. Το πρωί ένας καθηγητής έδωσε την παραίτησή* του από την επιτροπή, τηλεφωνικά, στην κόρη μου... κι έπρεπε να τον βρω να του μιλήσω... τώρα μόλις τελείωσα μάθημα αγγλικών μ' έναν κουφό...».

«Μάλιστα...», είπε ο κ. Αντωνίου, λίγο διστακτικά*, και κοίταξε με ενδιαφέρον την κόρη μου, που εκείνη την εποχή ήταν ένα μικρό τέρας 11 χρονών. «Μάλιστα».

Και αλλιάζοντας τόνο, «Για να σας δώσω και το νοίκι, να μην το ξεχάσουμε...»

«Ευχαριστώ», είπα παίρνοντας τον φάκελο. «Σας έχω έτοιμη και την απόδειξη. Ορίστε. Να σας φτιάξω έναν

καφέ; Ένα σοκολατάκι.» Και του πρόσφερα το μπρολ με τα κουλουράκια.

«Ευχαριστώ», είπε ο κ. Αντωνίου. Έπεσε μια μικρή σιωπή. «Ξέρετε μόλις τελείωσα την Ιατρική», είπε ξαφνικά.

«Ααα, μπράβο», απάντησα ενθουσιασμένη. «Τι κλάδο* σκέφτεστε ν' ακολουθήσετε; Παιδιατρική; Χειρουργική;»
«Ψυχιατρική».

Το είτε, και μας κοιτάξε έναν - έναν πολύ σοβαρά.

Η κόρη μου αναστέναξε πάλι.

«Σ' το είπα, βρε μάνα», ψιθύρισε, αρκετά δυνατά για να την ακούμε όλοι. «Σου το είπα τόσες φορές, μην προσπαθείς να εξηγήσεις. Τα κάνεις θάλασσα. Τι το 'θες τώρα εκείνο το μάθημα με τον κουφό; Μπερδεύτηκε* ο άνθρωπος».

«Ααα... σταμάτησε κι η βροχή», είπε ο κ. Αντωνίου και σηκώθηκε. «Καλύτερα να φύγω πριν ξαναρχίσει. Ε... την μπρέλα μου...».

Κι έπειτα, στο τέλος του μηνός, πήρα ένα τηλεφώνημα.

«Γεια σας, κυρία Δημητρά. Αντωνίου εδώ. Μπορείτε να μου δώσετε έναν αριθμό λογαριασμού, παρακαλώ; Πιστεύω πως είναι πιο εύκολο για *όλους* να καταθέτω* το ενοίκιο στην τράπεζα», είπε με βελούδινη ευγένεια.

τόλγνε τα μαλλιά της έβαζε τα μαλλιά της σε ρολά προβλήματα του κλάδου επαγγελματικά προβλήματα ένα σωρό άνθρωποι πάρα πολλοί άνθρωποι τα κάνεις θάλασσα μπερδεύεις την κατάσταση

Χωρίς τίτλο (Γιατί τι τίτλο να δώσεις σ' αυτή την ιστορία;)

Μόλις είχα μπει στο σπίτι όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

«Επιτέλους, σε βρήκα. Που ήσουν!», φώναξε η ξαδέερφη μου μέσα στ' αυτί μου. «Πάρε ένα ταξί κι έλα αμέσως! Ξέχασα τη Χριστίνα σ' ένα ταξί...»

«Μα... ται;»

«Ξέχασα την κόρη μου στο ταξί Έλα αμέσως».

Ζαλισμένη* από μια τέτοια ανακοίνωση*, άρπασα την τσάντα μου κι έφυγα τρέχοντας. Η Όλγα με περίμενε έξω από την πολυκατοικία της. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο και τα μάτια της μάτια τρελού.

«Μείνε εσύ εδώ», είπε βιαστικά, «κι εγώ πιάω στην Αστυνομία».

«Ένα λεπτό, βρε Όλγα, τι θα κάνω εδώ;».

«Θα περιμένεις μήπως γυρίσει ο ταξιτζής με το παιδί».

«Ο Περικλής;»

«Επάνω είναι. Και δε θέλω να το πάρει είδηση. Θα με σκοτώσει».

«Πού πας; Μη φεύγεις. Πότε... θέλω να πώ τι ώρα την